

הדרת תורה - פרשת בראשית

(מתוך "אוצרות התורה" להר"י משה צוריאלי)

א. בראשית א, א. (עיין רש"י).

(ע"פ תהלים קיא, ב) "כח (28) מעשיו (426) הגיד (22) לעמו (146) לתת (830) להם (635) אותיות מנצפ"ך) נחלת (488) גוים" (619, אותיות מנצפ"ך) בסה"כ 3194.
[מילוי בראשית] בית (412) ריש (510) אלף (831, בחשבון מנצפ"ך) שין (1010, בחשבון מנצפ"ך) יוד (20) תו (406) ועוד שש אותיות המלה, בסה"כ 3195

וזה נרמז גם בטעמי נגינה של פסוק ראשון זה.

טפחא (98) מונח (104) אתנחתא (860) מרכא (261) טפחא (98) מרכא (261) סוף פסוק (392) בסה"כ 2074.

"כח (28) מעשיו (426) הגיד (22) לעמו (830) לתת (830) להם (75) נחלת (488) גוים" (59) בסה"כ 2074.

ב. בראשית א, א. (עיין רש"י, בשביל תורה שנקראת 'ראשית')

[מילוי האותיות] בית (412) רש (500) אלף (111) שן (350) יוד (20) תו (406) = בסה"כ 1799
מתן (490) התורה (616) ו' (6) סיון (126) ב' אלף (113) תמ"ח (448) = בסה"כ 1799.

ג. בראשית א, א. כבר בעל הטורים ציין שיש במלת "בראשית" בא' תשרי. אשר בו ביום נברא אדם הראשון. אבל הרי זה היה ביום ששי לבריאה? למעשה שמים וארץ החלו להיבראות ביום כ"ה אלול הקודם, אלא כיון שעיקרו של העולם הוא למען האדם ונסיונותיו, לכן בגלוי נרמז א' תשרי, בו נברא.

אבל גם כ"ה אלול נרמז כאן, כי "בראשית ברא" בחשבון 1116 והוא בגימטריא "ביום עשרים וחמשה באלול".

וכן תחילת הפסוק (ב') וסופו (צ') הרי (92) = חשבון כ"ה אלול.

יש בכת"י של ר' עזרא חוברת שלימה של תיאום חשבון פסוקי המצוות, לפי חילופי אותיות (רל"א שערים) של מלת בראשית. וליכא מידי דלא רמיזא באורייתא.

ד. בראשית א, א. פתח בב' להודיע שיש שני עולמות (ב"ר א, י)

שני עולמות (912) ועה"כ (913) = בראשית (913)

ה. "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ" חשבון (2701)

ורש"י כתב בשם חז"ל: "עבור ישראל שנקראו ראשית" והרי במלוא ההיקף של מלוי דמלוי של תבת ישראל – יוד ואו דלת (י' 467), שין יוד נון (ש' 486), ריש יוד שין (ר' 890), אלף למד פה (א' 270), למד ממ דלת (ל' 588) סך הכל הוא 2701 וזהו פלא!

ו. בראשית א, י. "ולמקוה המים קרא ימים". פירש רש"י בשם חז"ל: "והלא ים אחד הוא? אלא אינו דומה טעם דג העולה מן הים בעכו לדג העולה מן הים באספמיא".

אינו (67) דומה (55) טעם (119) דג (7) עולה (106) מן (90) הים (55) בעכו (96) לטעם (149) דג (7) עולה (106) מן (90) הים (55) באספמיא (194) בסה"כ 1200
[מלת "ימים"] י' כפול מ' (400) + מ' כפול י' (400) + י' כפול מ' סופית (400) = סה"כ 1200.

ז. בראשית א, כא: "את התנינם" במלוי אלף תיו / הה תאו נון יוד נון מס 1256 ועם הכולל 1257 הוא חשבון: "הרג הנקבה ומלחה לצדיקים לעתיד" 1257 כמבואר ב"בעל הטורים" שם.

ח. בראשית ב, ג. "ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו". במדרש (ב"ר יא, ח) "שאינו נדחה" [גם ע"י חישוב שונה של ראש חדש שקדם לו, חדש מלא או חסר, ודלא כיו"ט ויוה"כ].

ויברך (238) אלהים (86) את (401) יום (56) השביעי (397) בסה"כ 1178.

שלא (331) יהא (16) יום (56) השבת (707) נדחה (67) בסה"כ 1177.

ט. בראשית ב, ג. "אשר ברא אלהים לעשות". מובא בב"ר (יא, ו) "פילוסופוס אחד שאל את רב הושעיה, אם חביבה היא המילה, מפני מה לא ניתנה לאדם הראשון? וכו' [ענה לו האמורא] כל מה שנברא בששת ימי בראשית צריכין עשייה [כלומר תיקון ע"י האדם], כגון **חרדל** צריך למתוק, **התורמוסים** צריך למתוק, **החטים** צריכין להטחן. אפילו אדם צריך תיקון" [בגופו] עכ"ל.

כלומר, "לעשות" שהוזכר במקרא, שעל האדם לעשות כדי להשלים מלאכת הבריאה.

ובכן "ברא (203) אלהים (86) לעשות" (806) בסה"כ 1095.

חרדל (242) + תרמס [כך הכתיב הנכון] (700) + חטים (67) + מילה (85) = בסה"כ 1094.

יא. בראשית ב, יז: "וּמַעַץ הַדְּעַת" (639) הוא חשבון: **התאנה והגפן והחטה** (638 ועם הכולל 639) כמבואר בסנהדרין ל"ח. ולהאומרים שהתכסו בעלי תאנה כי קלקלו בעץ זה, לכן "תאנה" במלוי: תיו אלף נון הא חשבונו 639.

הש"ס כאן דורש שלוש פעמים "פרי" שכתוב בפרשה להורות דוקא שלשה מינים הללו (עיין "באר הגולה" למהר"ל פ"א עמ' יט"כ כי אלו ואלו דברי אלהים חיים, וליודעי ח"ן הכינויים כאן הם לספירות חסד, ת"ת נצח, והכל אמת)

אבל במדרש בראשית רבה ט"ו מובא "עץ שאכל אדם הראשון **חטים היה, ענבים, אתרוג, תאנים**". כי שם דורש הביטוי "עץ" ולכן מוסיף "אתרוג" (מול ספירת מלכות) שטעם עצו ופריו שווים, והכל אמת להפליא, כי (בבראשית ג, ו):

- תאוה הוא לעינים (634) הוא חשבון "**תאנה**" במלוי: תאו אלף נון הה (634)
- ונחמד העץ (להשכיל) (273) ועם הכולל (274) והוא חשבון "**הגפן**" במלוי: הה גמל פה נון (274)
- ותקח מפריו (850) הוא חשבון "**החטה**" במלוי: הא חית טית הא (849 ועם הכולל 850)
- (כי טוב) "העץ למאכל" המילוי: הה עין צדי / למד מס אלף כף למד הוא 683 ועם הכולל 684 והוא "**אתרוג**" באתב"ש (תאגפר) 684

יב. בראשית ג, טז. "הרבה ארבה עצבונך". בעל הטורים כתב על המלים "הרבה ארבה" ב' במסורת, "הרבה ארבה את זרעך" (האמור אצל אברהם, בראשית טז, י) רמז למה שאמרו רבותינו (כתובות י ע"ב) יכל אשה שדמיה מרובין, בניה מרובין עכ"ל. וכדבריו כתב מהרש"א על עירובין. [ולכאורה צ"ע הרי חז"ל פירשו "עצבונך" על צער גידול בנים? וכן כתב רש"י על התורה? אלא יש לחלק שבעה"ט דרש רק תיבות "הרבה ארבה", ולא מלת "עצבונך". וכך מפורש בגמרא: "ואל האשה אמר הרבה ארבה, אלו שני טיפי דמים אחת דם נדה ואחת דם בתולים. עצבונך זה צער גידול בנים".]

הרבה (212) ארבה (208) עצבונך (238).

[ועוד] הרבה (212) ארבה (208) את (401) זרעך (297) סה"כ 1776 ועה"כ 1777.

כל (50) אשה (306) שדם (344) וסתה (471) מרבה [כתיב חסר של "מרובה"] (247) בניה (67) מרבים [מרובים] (292) סה"כ 1777. [ויש לימוד כאן שגם בקללתו של הקב"ה יש ברכה, כמבואר במסכת יומא עה ע"א, כי הכל אצלו לטובה].

יג. בראשית ג, טז: "הרבה ארבה עצבונך" חשבונו 874 ועם הכולל 875. כך: עין צדי בית ויו נון כף, ובכן "צער דם הוסת" חשבונו 875, וכן פירש רש"י שם.

יד. בראשית ג, כד. "ויגרש את האדם" וכו'.

אמרו חז"ל (סנהדרין לח ע"ב) "שתים עשרה שעות הוי היום וכו' אחת עשרה סָרַח, שתים עשרה נטרד והלך לוי" עכ"ל. והנה אם נעשה חשבון, לשון חז"ל בגימטריא:

[א] "הוצבר (303) עפרו (356). [ב] נעשה (425) גלם (73). [ג] נמתחו (506) אבריו (219). [ד] נזרקה (362) בו (8) [ה] נשמה (400). [ה] עמד (114) על (100) רגליו (249). [ו] קרא (401) שמות (746). [ז] נזדוגה (75) לו (36) חוה (19). [ח] עלו (106) למטה (84) ב' (2) וירדו (226) ד' (4). [ט] נצטוה (160) [ש] לא (31) לאכל (81) מן (90) האילן (96). [י] סרח (268). [יא] נדון (110). [יב] נטרד (263) והלך (61) לוי" (36). חשבון כל המלים הוא 6000.

ומכיון שמדובר ביי"ב שעות, וכל שעה הוא במילוי שין (360), עין (130), הי (15) סה"כ 500. הרי י"ב שעות הם י"ב פעם 500 סה"כ 6000. וזה הפלא ופלא.

טו. בראשית ד, א. "והאדם ידע את חוה אשתו". אמרו במדרש (בי"ר כב, ב) "ג' פלאים נעשו באותו היום. בו ביום נבראו. בו ביום שמשו [הערה: עוד לפני חטא עץ הדעת] בו ביום הוציאו תולדות [לפני הקללה "בעצב תלדי בניס"] אמר ר' יהושע: עלו לַמִּטָּה שְׁנַיִם [אדם וחוה], וירדו שבעה. קין ותאומתו, והבל ושתי תאומותיו" עכ"ל. "והאדם (56) ידע (84) את (401) חוה (19) אשתו (707) [ועוד] ותהר (611) ותלד (440) [ועוד] וַתִּסְּף (546) ללדת" (464) בסה"כ 3328. ועם ט' מלים, הם 3337.

עלו (106) על (100) המטה (59) שנים (400) אדם (45) וחוה (25) וירדו (226) שבעה (377) אדם (45) וחוה (25) וקין (166) ותאומתו (859) והבל (43) וב' (8) תאומות (853) בסה"כ 3337.

טז. בראשית ד, ז. "לפתח חטאת רובץ". אמרו "מאימתי יצר הרע שולט באדם? משעת יציאה [מבטן אמו] אמר רבי וכו' ומקרא מסייעו שנאמר 'לפתח חטאת רובץ'". (סנהדרין צא ע"ב) לַפְתַּח (518) חטאת (418) רבץ (292), חסר כתיב) בסה"כ 1228 ועה"כ 1229 יצר (300) הרע (275) שולט (345) בו (8) באדם (47) החל (43) מן (90) היציאה (121) בסה"כ 1229.

יז. בראשית ד, טו. "כל הורג [הרג, כתיב] קין שבעתיים יוקם" [יקם, כתיב]. אמרו בתנחומא (בראשית, יא) "ארבע משפחות עתידות לצאת מהבל ובטלת מן העולם, כך תפתח הארץ את פיה ותבלע לך ארבע משפחות אלו הן חנוך, עירד ומחויאל ומתושאל".

"כל (50) הרג (208) קין (160) שבעתיים" (822) בסה"כ 1240. חנוך (84) עירד (284) מחויאל (95) מתושאל (777) בסה"כ 1240. והוא פלא.

יח. בראשית ד, כג. "שמען קולי נשי למך".

רש"י פירש: "שהיו נשיו פורשות ממנו מתשמיש לפי שהרג את קין" וכו'. ותמוה הדבר שמדבר עם נשותיו ואינו אומר בגוף ראשון אלא בגוף שלישי "נשי למך"? ושמא כתבה התורה גם לרמוז לגימטריא הבאה?

"שמען (460) קולי (146) נשי (360) למך" (90) = בסה"כ 1050
תשמיש (1050).

יט. בראשית ה, א: "זה ספר תולדת אדם ביום ברא אלהים אדם" ארבע מלים אלו חשבונו 392 ועם הכולל 393, וכן "ביום הבראו בו ביום הוליד": חשבונו 393, להצדיק דברי רש"י שם.